

Húsvét 4. Vasárnapja C

A pogányok világosságává tettelek, hogy üdvösségük légy egészen a föld végső határáig. (ApCsel 13,47)

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 13,14.43-52

Abban az időben Pál és Barnabás Pergén keresztül eljutott a pizidiai Antiochiába. Itt egy szombaton bementek a zsinagógába, és leültek. Amikor a gyülekezet széteszlott, a zsidók és az istenfélő jövevények közül sokan Pál és Barnabás nyomába szegődtek. Ezeket arra biztatták, hogy tartsanak ki az Isten kegyelmében.

A következő szombaton csaknem az egész város összegyűlt, hogy hallja az Isten szavát. Amikor a zsidók meglátták a nagy tömeget, irigység fogta el őket, s rágalmakat szórva próbálták Pál szavait meghazudtolni.

De Pál és Barnabás bátran megfeleltek nekik: "Először nektek kellett hirdetnünk az Isten szavát. De mert visszautasítottátok és méltatlannak ítéltétek magatokat az örök életre, most a pogányokhoz fordulunk. Ezt a parancsot adta nekünk az Úr: 'A pogányok világosságává tettelek, hogy üdvösségük légy egészen a föld végső határáig.'"

Amikor a pogányok ezt meghallották, örültek, magasztalták az Isten szavát, és hittek is mind, akik az örök életre voltak rendelve. Elterjedt az Úr szava az egész környéken.

A zsidók azonban felbujtatták az előkelő vallásos asszonyokat meg a város tekintélyesebb férfiai, és üldözést szítva Pál és Barnabás ellen, elűzték őket a vidékről.

Ők – bizonyosságul ellenük – lerázták lábukról a port, és Ikóniumba mentek. A tanítványokat eltöltötte az öröm és a Szentlélek.

Szentlecke

Jelenések 7,9.14b-17

Én, János, akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számlálni. Minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből álltak ott a trón és a Bárány előtt. Fehér ruhában voltak, a kezükben pálmaággal. Ekkor a vének közül az egyik megszólított, és azt mondta: "Ezek a nagy szorongattatásból jöttek. Ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében."

Ezért állnak Isten trónja előtt, s éjjel-nappal szolgálnak neki a templomban. A trónon ülő oltalmat nyújt nekik. Nem éheznek és nem szomjaznak többé, a nap nem égeti őket, sem másfajta hőség. Mert a Bárány, aki a királyi trónon ül, legelteti és az élő vizek forrásához tereli őket. Isten pedig letöröl a szemükről minden könnyet."

Evangélium

János 10,27-30

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: "Juhaim hallgatnak szavamra. Ismerem őket, és ők követnek engem. Örök életet adok nekik, nem vesznek el soha, és senki nem ragadja ki őket kezemből. Atyám, aki nekem adta őket, nagyobb mindenkinél: Atyám kezéből nem ragadhat ki senki semmit. Én és az Atya egy vagyunk."

Elmélkedés

A mai evangéliumban Jézus a pásztor és a juhok közötti szoros kapcsolatról beszél, a védelemről, amellyel megőrzi nyáját minden veszély közepette. Szavai a következő állításban csúcsosodnak ki: "Én és az Atya egy vagyunk". Mivel Jézus tudja, hogy szorosan összetartozik az Atyával, ezért képes övével mély szeretet és bizalom kiépítésére, és ők olyan védettséget találnak Nála, amelyből senki és semmi nem szakíthatja ki őket. Jézus és az Atya egysége, amely visszatükröződik az emberekkel való kapcsolatában is, képessé teszi az embereket arra, hogy a maguk részéről egyek legyenek és összekapcsolódjanak a szeretetben.

A közösség új közösséget szül. Minél teltebb kapcsolatban élnek egymással az emberek, annál sürgetőbben hat rájuk, hogy másokat is részesítsenek benne. Fordítva is megtapasztalhatjuk: ahol nem jön létre közösség, ott eluralkodik a félelem, bizalmatlanság és intolerancia. Minden elégedetlen személy vagy csoport megsokszorozódik kifelé különféle módon, éppúgy, mint a megélt béke. De mivel Jézus és az Atya egyek és minket is bevonnak ebbe az egységbe és határtalan szeretetben, ezért Isten feltétlen szeretete hordoz minden hiányos – akár elhibázott – emberi szeretetet és így ez sohasem lehet meghasonlott vagy nem mehet tönkre véglegesen. Bízhatunk ebben a hitben. Ha Egyházként helyet adunk Istennek (határok, értékelés vagy ítélkezés nélkül), akkor egyedülálló lehetőséget adunk Istennek és minden embernek, hogy a megszámlálhatatlan utak egyikén "megismerkedjenek" egymással (vagyis személyes, szerető kapcsolatba kerüljenek egymással). Akkor nemcsak közösségünk élete lesz elevenebb, hanem életadón és közösségteremtőn hat sajátos összekapcsolódásunk Vele és egymással.